

บทบาทของประเทศไทยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้ง ทางการเมืองในประเทศเมียนมา

The Role of Thailand Affecting the Effectiveness of the Political Conflict Management in Myanmar

ประสารโชค ชูวะนุติ

Prasarnchoke Thuvanuti

โครงการทวิปริญญาทางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Dual Degree Program in Public Administration and Business Administration Ramkhamhaeng University

E-mail: prasarnchoke@gmail.com

Received August 10, 2024; **Revised** August 24, 2024; **Accepted** August 30, 2024

Abstract

This research aimed to: 1. examine the role of Thailand in affecting the effectiveness of political conflict management in Myanmar; and 2. compare the role of Thailand, ASEAN countries, and ASEAN+6 in affecting the effectiveness of political conflict management in Myanmar. The sample consisted of the key informants of the content interview, 3 focus groups, each consisting of 6 students in Lopburi, Srisaket, and Khonken provinces, and the non-participating observation of the researchers. Triangulation was used to analyze the data. They were selected by the chairman of ASEAN, the Prime Minister of Thailand, the President of the United States, the military leader of Myanmar, and the political leader of Myanmar. The instrument for collecting data was documentary data (the media content: news from websites and online content). The analysis of data is done through descriptive statistics and content analysis. The research results are as follows: 1) the role of rights and expectations in Thailand affecting the effectiveness of political conflict management in Myanmar; and 2) the role of ASEAN+6 (China) affecting the effectiveness of political conflict management in Myanmar.

Keywords: the role; the effectiveness; political conflict; Myanmar; Thailand

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาบทบาทของประเทศไทยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา และ 2) ศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของประเทศไทยกับกลุ่มประเทศอาเซียนและประเทศอาเซียน+6 ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ แบบการวิจัยเอกสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) ได้แก่ การสัมภาษณ์แบบ ใต้มาโดยการกำหนดขนาดแบบมีโครงสร้าง มีผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 9 คน ผ่านสื่อสารมวลชนออนไลน์ และใช้การประชุมกลุ่ม 3 กลุ่ม กลุ่มละ 6 คน ในจังหวัดลพบุรี, ศรีสะเกษ และ ขอนแก่น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นใช้การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมของผู้วิจัย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) บทบาทตามสิทธิ์และตามความคาดหวังของประเทศไทยส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา และ 2) บทบาทของประชาคมอาเซียน+6 (ประเทศจีน) มีผลต่อการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา

คำสำคัญ: บทบาท; ประสิทธิภาพการจัดการ; ความขัดแย้งทางการเมือง; ประเทศเมียนมา; ประเทศไทย

บทนำ

ที่ตั้งของประเทศไทยอยู่ตรงกลางของแผ่นดินใหญ่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพรมแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้านสี่ประเทศ คือ ประเทศเมียนมา ประเทศประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) ประเทศกัมพูชา และสหพันธรัฐมาเลเซีย ประเทศเมียนมา มีชายแดนติดกันทางทิศตะวันตกของประเทศไทยตั้งแต่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ไปจนถึงจังหวัดระนอง มีความยาวมากที่สุดเมื่อเทียบกับอีกสามประเทศ ปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศเพื่อนบ้านจึงกระทบกระเทือนถึงประเทศไทยด้วย ด้วยเหตุนี้ความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา (The International Crisis Group, 2022) จึงกระทบประเทศไทยไม่น้อยกว่าประเทศจีนที่มีพรมแดนติดกับประเทศเมียนมาเช่นกัน อีกสามประเทศเพื่อนบ้านของประเทศเมียนมา คือ สปป.ลาว, อินเดีย และบังคลาเทศ ต่างก็มีปัญหาเสถียรภาพ การค้ามนุษย์ การพนันออนไลน์ แก๊งคอลเซ็นเตอร์ อาชญากรรมข้ามชาติที่อยู่ในรัฐฉานตอนเหนือ สร้างความเดือดร้อนแก่ประเทศจีน เช่นเดียวกับประเทศไทย เช่นเดียวกับแก๊งอาชญากรรมข้ามชาติในเมืองเมียวดี ที่อยู่ตรงข้ามกับอำเภอแม่สอดจังหวัดตาก ก็สร้างความเดือดร้อนให้กับทั้งประเทศไทย จีน และอีกหลายประเทศเช่นกัน (Ua-amnoey, 2013)

ผลกระทบจากความขัดแย้งของประเทศเมียนมา (Jandaeng et al., 2019) จากปัญหาการสู้รบ ปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ การค้ามนุษย์ การพนันออนไลน์ แก๊งคอลเซ็นเตอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเสถียรภาพ บ่อนทำลายเยาวชนไทยให้เสียสุขภาพ เสียอนาคต นอกจากจะทำลายตัวเองแล้วยังหันมาทำลายครอบครัว ทำร้ายแม่กระทั่งพ่อแม่ ญาติพี่น้อง หลายครอบครัวต้องล้มละลายลงเพราะการทำลายของคนสายเลือดเดียวกันเองด้วย ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ที่เชื่อมโยงมาจากปัญหาเสถียรภาพที่นับวันจะมากขึ้น ผู้สูงอายุ พระสงฆ์ ก็อาจถูกคนติดยาทำร้ายจนถึงแก่ชีวิตได้โดยที่สังคมไม่อาจช่วยเหลืออะไรได้ ยังมีการหลอกลวงผู้สูงอายุจากมิชชันนารีหลอกให้โอนเงินหรือคูดิจิทัลจากบัญชีเงินหมดไม่สามารถเรียกร้องจากหน่วยงานใดได้ แต่ละปีคนไทยเสียเงินให้กับแก๊งคอลเซ็นเตอร์ ปีละหลายพันล้านบาท (Prasanratkit, 2016)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่อง “บทบาทของประเทศไทยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา โดยสันติวิธีร่วมกับบทบาทประธานอาเซียน ประเทศสมาชิก

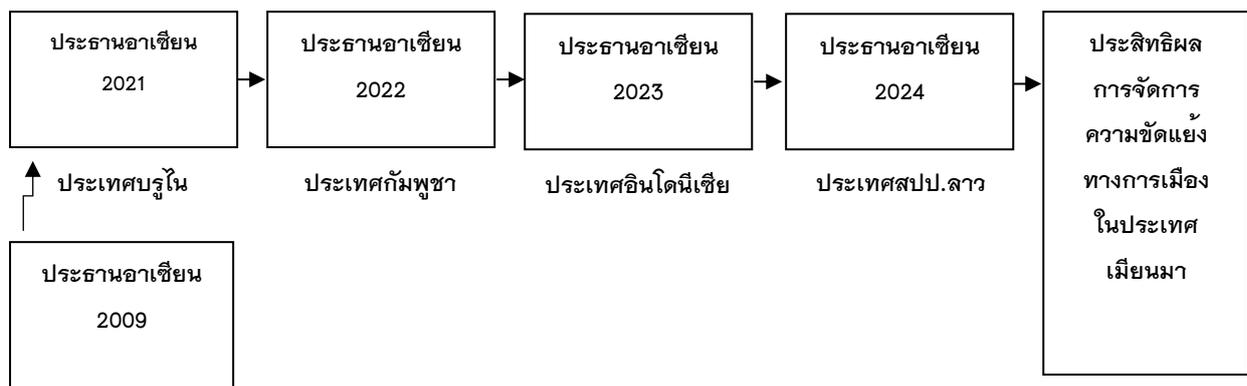
และบทบาทของประเทศไทย รวมทั้งประเทศมหาอำนาจที่เข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศไทย (Rojanapithayakorn, 2021) ว่ามีประสิทธิผลเพียงใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

- เพื่อศึกษาบทบาทของประเทศไทยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศไทย
- เพื่อศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของประเทศไทยกับกลุ่มประเทศอาเซียน และประเทศอาเซียน +6 ที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศไทย

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา โดยมีกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

ประเทศไทย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร (Population) ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวน 9 คน ประกอบด้วย ประธานอาเซียน, นักการเมือง, นักสื่อสารมวลชน และนักวิชาการเป็นผู้ให้ข้อมูลในการให้สัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Content Interview): นักศึกษาโครงการทวิปริญญาโท ทางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง รุ่นที่ 5 จังหวัดลพบุรี 1 กลุ่ม จำนวน 6 คน, รุ่นที่ 4 จังหวัดศรีสะเกษ 1 กลุ่ม จำนวน 6 คน และรุ่นที่ 4 จังหวัดขอนแก่น 1 กลุ่ม จำนวน 6 คน เป็นการประชุมกลุ่ม (Focus Group) 3 กลุ่ม

กลุ่มตัวอย่าง (Samples) คือ เอกสาร, วารสาร, นิตยสาร, สื่อออนไลน์ของสำนักข่าวทั้งในและต่างประเทศ

ขอบเขตด้านพื้นที่ ศึกษาประสิทธิผลของการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองของผู้นำประเทศอาเซียน 4 ประเทศ ได้แก่ ประเทศ บรูไน, กัมพูชา, อินโดนีเซีย และ สปป.ลาว และประเทศไทย ในฐานะประเทศสมาชิกกลุ่มประเทศอาเซียน นักการเมือง ระดับรัฐมนตรีของประเทศคู่เจรจาของประเทศไทย เช่น

ประเทศ จีน ญี่ปุ่น ประเทศผู้นำกลุ่มประเทศมหาอำนาจตะวันตก ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา และบทบาทขององค์การสหประชาชาติ

ขอบเขตด้านเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มกราคม - กรกฎาคม พ.ศ. 2567

ทบทวนวรรณกรรม

งานวิจัยเรื่อง บทบาทของประเทศไทยที่ส่งผลต่อการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวม แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการศึกษาดังต่อไปนี้

แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับบทบาทและการรับรู้บทบาท

ทฤษฎีบทบาท ของ Broom and Selznick (1963) มีแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทว่า บทบาทคือ พฤติกรรมที่คาดหวังจากบุคคลในสถานะทางสังคมต่าง ๆ บทบาท ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก ประการแรก ชุดสิทธิ์ คือสิ่งที่บุคคลในบทบาทนั้นมีสิทธิ์ทำ ประการที่สอง ชุดหน้าที่ คือสิ่งที่บุคคลในบทบาทนั้นมีหน้าที่ต้องทำและประการที่สามคือ ค่านิยมส่วนบุคคลในบทบาทนั้นมีหน้าที่ควรยึดถือ

บทบาทมี 2 ประเภทคือ บทบาทที่กำหนดไว้โดยกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานทางสังคม ประเภทแรกคือ บทบาทที่เกิดขึ้นเอง ได้แก่ บทบาทที่พัฒนาขึ้นตามธรรมชาติจากการตอบโต้ ทั้งองค์ประกอบ และประเภทของบทบาททำให้เกิดผลลัพธ์ขึ้นมา 3 ประการ คือ 1) ความขัดแย้ง คือบทบาทที่ขัดแย้งกันอาจทำไปสู่ความขัดแย้งภายในบุคคลหรือความขัดแย้งระหว่างบุคคล 2) ความเครียด คือบทบาทที่มีความคาดหวังสูงอาจทำไปสู่ความเครียด และ 3) การเปลี่ยนแปลงทางสังคม คือบทบาทสามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลง สรุปทฤษฎีบทบาทของ Broom and Selznick อธิบายว่า บทบาท คืออะไรมีการแบ่งประเภทและเกิดผลลัพธ์อะไรบ้าง

Bateman and Organ (1983) กล่าวว่า การรับรู้บทบาทคือกระบวนการที่บุคคลตีความและเข้าใจความคาดหวังของผู้อื่นที่มีต่อตนในบทบาททางสังคมต่าง ๆ ในบริบทขององค์การ การรับรู้บทบาทเกี่ยวข้องกับความเข้าใจของพนักงานเกี่ยวกับสิ่งที่นายจ้าง เพื่อนร่วมงานและลูกค้าคาดหวังจากพวกเขาในฐานะสมาชิกขององค์การ

สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้บทบาท ได้แก่ ลักษณะงาน คือ รายละเอียดของงาน หน้าที่ ความรับผิดชอบและเป้าหมาย ประการที่สอง บรรทัดฐานทางสังคม คือ ค่านิยม ความเชื่อและพฤติกรรมที่ยอมรับได้ภายในองค์การ และประการที่สาม ลักษณะส่วนตัว ได้แก่ บุคลิกภาพ ค่านิยม และความเชื่อของพนักงาน

สรุปได้ว่าทฤษฎีบทบาท ผลลัพธ์ของการรับรู้บทบาท มี 3 ประการคือ ประการแรก พฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การ เช่น พนักงานแสดงออกเพื่อสนับสนุนองค์การโดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ ประการที่สอง ความพึงพอใจในงานมากกว่า ประการสุดท้าย ผลการดำเนินงานขององค์การ คือองค์การที่มีพนักงานดี มีการรับรู้บทบาทสูง มักจะมีผลการดำเนินงานที่ดีกว่า

แนวคิด ทฤษฎี ประสิทธิภาพขององค์การ

ความหมายคำว่า ประสิทธิภาพ ตามพจนานุกรม Long do (Long do Dict, <https://dict.longdo.com/search>) เป็นคำนาม หมายถึง ผล, สำเร็จ (Effect, Success) คำที่ความหมายคล้ายกัน คือ ความสำเร็จ, ผลสำเร็จ, ผลที่เกิดขึ้น

Seashore and Yuchtman (1967) ให้ความหมายว่าประสิทธิภาพขององค์การคือ ความสามารถขององค์การในการนำทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดและมีคุณค่าจากสภาพแวดล้อมมาใช้ประโยชน์เพื่อสนับสนุนการดำเนินการขององค์การ

Hoy and Miskel (1991) กล่าวว่า ประสิทธิภาพขององค์การหมายถึงการที่ผู้บริหารสามารถใช้ภาวะผู้นำ เป็นศูนย์กลางในการจัดการศึกษาทำให้ครูและนักเรียนเกิดความพึงพอใจ เป็นผลทำให้การดำเนินงานของโรงเรียนมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

Gibson et al. (1982) กล่าวว่า ประสิทธิภาพขององค์การคือการเน้นไปที่ผลรวมขององค์การซึ่งเกณฑ์ของความมีประสิทธิภาพขององค์การประกอบด้วย ตัวบ่งชี้ 5 ตัว คือ (1) ผลผลิต (Product) (2) ประสิทธิภาพ (Efficiency) (3) ความพึงพอใจ (Satisfaction) (4) การปรับเปลี่ยน (Adaptiveness) และ (5) การพัฒนา (Development)

Steers (1977) กล่าวว่า ประสิทธิภาพมีอยู่หรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 กลุ่ม คือ (1) ปัจจัยลักษณะองค์การ (2) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม (3) ปัจจัยลักษณะของพนักงาน และ (4) ปัจจัยด้านนโยบายและการปฏิบัติ

Thompson and Tuden (1959) กล่าวว่า ประสิทธิภาพขององค์การขึ้นอยู่กับโครงสร้างขององค์การมีความเหมาะสมอย่างไรกับสิ่งแวดล้อมขององค์การและกิจ (Task) ซึ่งต้องการรูปแบบการจัดการและโครงสร้างที่แตกต่างสำหรับสถานการณ์ที่แตกต่างอย่างได้ผล (To be effective) ทฤษฎีนี้เน้นว่า สถานการณ์ที่แตกต่างต้องการโครงสร้างองค์การ และการจัดการที่มีรูปแบบที่แตกต่างจึงได้ผล

Zammuto (1982) กล่าวว่า ประสิทธิภาพองค์การมี 3 ลักษณะ คือ (1) แนวทางเป้าหมาย (2) แนวทางระบบ และ (3) แนวทางกลุ่มที่เกี่ยวข้อง

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพขององค์การ คือ ความสามารถขององค์กรในการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ รวมถึงความสามารถในการสร้างผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์และมีคุณค่าอย่างต่อเนื่อง การวัดประสิทธิภาพขององค์การจะพิจารณาจากหลายปัจจัย เช่น การทำงานของบุคลากร การใช้ทรัพยากร การจัดการและการบริหารองค์กร การตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และการปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงภายนอก

ทฤษฎีนโยบายสาธารณะ, ปรัชญาของนโยบายสาธารณะแบบพหุนิยม

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ (Attamana, 1997) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ซึ่งกันและกัน หรือการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกัน ระหว่างสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ และวิชาเศรษฐศาสตร์นั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันได้ให้ความสนใจในเรื่องเศรษฐศาสตร์การเมือง (Political Economy) เป็นอย่างมาก ในระยะหลังก็เกิดความตระหนักในความสำคัญของสัมพันธภาพระหว่าง 2 สาขาวิชานี้ Dahl (1967), and Lindblom (1968) ได้เสนอให้นำเอาความรู้ทางรัฐศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์มาผสมผสานกัน เพื่อศึกษาเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ

ปรัชญาของนโยบายสาธารณะแบบพหุนิยม (Pluralism) มีความเชื่อว่าสังคมมีกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ และรัฐบาลหรือฝ่ายบริหารจะรวบรวมและสร้างสมดุลให้กลุ่มผลประโยชน์เหล่านี้ จนบูรณาการให้อยู่ในกรอบเดียวกัน โดย David Easton (1963) ผู้มองการเมืองเป็นการจัดสรรค่านิยม (Values) และทรัพยากร และมีความคิดเกี่ยวกับการมีตัวแทน (Representativeness) ของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ซึ่ง David Easton เชื่อว่าผลประโยชน์ต่างๆ ควรนำมาใช้ในการกำหนดนโยบาย ตลอดจนนำไปสู่การสร้างแนวร่วมของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ เป็นมุมมองพหุนิยมของการกำหนดนโยบาย

สรุปได้ว่า ปรัชญาของนโยบายสาธารณะแบบพหุนิยม (Pluralism) มีแนวคิดหลักว่า การตัดสินใจในระบอบการเมืองและการกำหนดนโยบายสาธารณะควรสะท้อนถึงความหลากหลายของกลุ่มผลประโยชน์และความคิดเห็นต่าง ๆ ในสังคม พหุนิยมเชื่อว่าไม่มีกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งควรมีอำนาจเหนือกว่ากลุ่มอื่น ๆ อย่างเด็ดขาด แต่ควรมี

กระบวนการที่เปิดโอกาสให้กลุ่มต่าง ๆ สามารถมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและผลักดันนโยบายตามผลประโยชน์ของตน แนวคิดพหุนิยมเน้นความสำคัญของกระบวนการที่เปิดกว้างและมีความโปร่งใส เพื่อให้ทุกกลุ่มสามารถแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกระบวนการนโยบายได้อย่างเท่าเทียม ซึ่งการมีส่วนร่วมนี้จะช่วยให้เกิดการถ่วงดุลอำนาจ และลดโอกาสที่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งจะควบคุมหรือครอบงำกระบวนการตัดสินใจได้อย่างเบ็ดเสร็จ

จากแนวคิดเรื่องบทบาท และการรับรู้บทบาท ผลลัพธ์ของการรับรู้บทบาท พฤติกรรมในการเป็นสมาชิกขององค์การ ผลการดำเนินงานต่างๆ ขององค์การ ในการที่จะบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์การที่ตั้งไว้ รวมถึงความสามารถในการสร้างผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์และมีคุณค่าอย่างต่อเนื่อง การวัดประสิทธิผลขององค์การจะพิจารณาจากปัจจัยต่าง ๆ ปรัชญาของนโยบายสาธารณะแบบพหุนิยม เป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของกลุ่มบุคคลหลากหลายในสังคมในการกำหนดนโยบายสาธารณะ โดยเชื่อว่าสังคมประกอบด้วยกลุ่มผลประโยชน์ที่แตกต่างกันมากมาย และการตัดสินใจที่เป็นธรรมและมีประสิทธิภาพจะเกิดขึ้นได้เมื่อทุกกลุ่มมีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและเจรจาต่อรอง

สรุปหลักการและเหตุผล ซึ่งผลลัพธ์ของการรับรู้บทบาท มี 3 ประการคือ ประการแรก พฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การ เช่น พนักงานแสดงออกเพื่อสนับสนุนองค์การโดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ ประการที่สอง ความพึงพอใจในงานมากกว่า ประการสุดท้าย ผลการดำเนินงานขององค์การคือ องค์การที่มีพนักงานดีมีการรับรู้บทบาทสูง มักจะมีผลการดำเนินการที่ดีกว่า โดยสรุป การรับรู้บทบาทเป็นแนวคิดสำคัญในพฤติกรรมขององค์การ การเข้าใจบทบาทของตนเอง สามารถช่วยให้พนักงานที่มีพฤติกรรมที่สนับสนุนองค์การ มีความพึงพอใจในงานและประสบความสำเร็จในงาน

การรับรู้บทบาทเป็นแนวคิดสำคัญในพฤติกรรมขององค์การ การเข้าใจบทบาทของตนเองสามารถช่วยให้พนักงานที่มีพฤติกรรมที่สนับสนุนองค์การ มีความพึงพอใจในงานและประสบความสำเร็จในงาน โดยบทบาทประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลักได้แก่ ชูคติที่ดี, ชูหน้าที่, และค่านิยมส่วนบุคคล บทบาททำให้เกิดผลลัพธ์ ขึ้นมา 3 ประการได้แก่ ความขัดแย้ง, ความเครียดและการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้บทบาทได้แก่ ลักษณะงาน, บรรทัดฐานทางสังคม และลักษณะส่วนตัว ซึ่งผลลัพธ์ของการรับรู้บทบาท มี 3 ประการคือ พฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การ, ความพึงพอใจในงานมากกว่า และผลการดำเนินงานขององค์การ

ประสิทธิผลหมายถึง ความสำเร็จ, ผลสำเร็จ, ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น โดยความสามารถขององค์การในการจัดการนำทรัพยากร และคุณค่ามาใช้ประโยชน์ต่อองค์การได้ รวมถึงการจัดการความพึงพอใจต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยมีตัวบ่งชี้ 5 ดังนี้ คือ (1) ผลผลิต (Product) (2) ประสิทธิภาพ (Efficiency) (3) ความพึงพอใจ (Satisfaction) (4) การปรับเปลี่ยน (Adaptiveness) และ (5) การพัฒนา (Development) ซึ่งประสิทธิผลขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 กลุ่มดังนี้ คือ (1) ปัจจัยลักษณะขององค์การ รวมถึงลักษณะโครงสร้างองค์การ และการจัดการลักษณะงาน (2) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม (3) ปัจจัยลักษณะของพนักงานและ (4) ปัจจัยด้านนโยบายและการปฏิบัติ โดยประสิทธิผลขององค์การนั้นมีอยู่ 3 ลักษณะคือ (1) แนวทางเป้าหมาย (2) แนวทางระบบ และ (3) แนวทางกลุ่มที่เกี่ยวข้อง

การเรียนรู้หรือการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่าง ระหว่างสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ และวิชาเศรษฐศาสตร์ นั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้มากขึ้น ซึ่งเรื่องเศรษฐศาสตร์การเมือง (Political Economy) ในระยะหลังได้ตระหนักในความสำคัญของสัมพันธภาพระหว่าง 2 สาขาวิชานี้ ให้นำเอาความรู้ทางรัฐศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์มาผสมผสานกันเพื่อศึกษาเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ ปรัชญาของนโยบายสาธารณะแบบพหุนิยม (Pluralism) มีความเชื่อว่ากลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ และฝ่ายบริหารจะสามารถสร้างสมดุลในการจัดการผลประโยชน์อย่างบูรณาการให้อยู่ในกรอบ

เดียวกันเพื่อเป็นการจัดสรรค่านิยม (Values) และทรัพยากรและมีความคิดเกี่ยวกับการมีตัวแทน (Representativeness) ในการสนับสนุนให้เกิดการจัดการผลประโยชน์ร่วมกันโดยการกำหนดนโยบาย ตลอดจนนำไปสู่การสร้างแนวร่วมกันของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ในลักษณะของนโยบายแบบพหุนิยม (Potipanya, 2016)

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง บทบาทของประเทศไทยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา โดยผู้วิจัยทำการศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของประเทศไทย และประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา ที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมและการค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง มีเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล คือ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ที่รวบรวมการสัมภาษณ์ การแสดงข่าวผ่านสำนักข่าวทั้งในและต่างประเทศ

1) การศึกษาในเชิงเอกสาร (Documentary Study) ทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูล จากเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากการรวบรวมข้อมูล เอกสาร วารสาร นิตยสาร สำนักข่าวทั้งในและต่างประเทศ ได้แก่ (1) นิตยสารไทม์ (2) สำนักข่าวซีเอ็นเอ็น และ (3) สำนักข่าวอิรวดี นิวส์

2) การศึกษาในภาคสนาม (Field Study) เพื่อทราบถึงแนวคิด หลักการ ความเป็นมา รูปแบบ ความสัมพันธ์ โดยมีขั้นตอนการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

(1) ทำการศึกษาและคัดเลือกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับองค์กร ชุมชน องค์กรนโยบายในประเทศ โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามความสำคัญของเรื่อง คือ เป็นองค์กรที่มีบทบาทและความสัมพันธ์เกี่ยวกับการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา

(2) ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ การประชุมกลุ่มย่อยร่วมกับกลุ่มของนักศึกษาโครงการ ทวิปริญญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ ในสาขาวิทยาการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดลพบุรี, จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดขอนแก่น จังหวัดละกลุ่ม กลุ่มละ 6 คน รวมเป็น 18 คน และการสังเกตของผู้วิจัยต่อบทบาทของประเทศไทย ตั้งแต่ปี 2564-2567 รวม 4 ประเทศ ได้แก่ ประเทศบรูไน, กัมพูชา, อินโดนีเซีย และ สปป.ลาว ทั้งนี้กระบวนการวิจัยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน

(3) ดำเนินการศึกษาวเคราะห์แนวคิด รูปแบบ การจัดการ และแนวทางการพัฒนาความสัมพันธ์ การประยุกต์ใช้องค์ความรู้ และกระบวนการบริหารจัดการเกี่ยวข้องในลักษณะของการวิเคราะห์เชิงลึก โดยเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการศึกษาวิจัย

(4) สรุปและนำเสนอผลการศึกษาที่ได้ทั้งจากการศึกษาในเชิงเอกสารและภาคสนาม โดยนำมาวิเคราะห์ตามประเด็นที่สำคัญ คือแนวคิด หลักการ ความเป็นมา รูปแบบ ความสัมพันธ์ กระบวนการนโยบายสาธารณะทั้งนี้เน้นการนำผลการศึกษามาเผยแพร่ให้ทราบถึงบทบาทประเทศไทยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในเมียนมา เพื่อให้ทราบถึงบทบาทของกลุ่มประเทศอาเซียน และเพื่อให้เป็นแนวทางการพัฒนาบทบาทของประเทศไทย และกลุ่มประเทศอาเซียนต่อไป

(5) วิเคราะห์รูปแบบและแนวทางการใช้การรวบรวมข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) แบบการวิจัยเอกสาร ได้แก่ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง การสนทนากลุ่มและ การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม โดยเทียบเคียงข้อมูลที่ตรงกันแสดงความน่าเชื่อถือ (Validity) ของข้อมูลไม่นำมาศึกษา โดยจัดระดับของบทบาทของประเทศไทย และ

ประเทศอาเซียน+6 และประสิทธิผลในการจัดการความขัดแย้งในประเทศเมียนมา โดยแบ่งเป็น 3 ระดับคือ พอใช้ ดี และดีมาก

(6) สรุปผลการศึกษาวิจัย และข้อเสนอแนะ โดยยึดวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นสำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาบทบาทของประเทศไทยและประเทศในกลุ่มอาเซียน

3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant)

การวิจัยเป็นการศึกษาวิจัยในเชิงลึกมุ่งเน้นการสัมภาษณ์และประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) คือมีการประชุมกลุ่มของนักศึกษาโครงการทวิปริญญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ ในสาขาวิทยาการเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จังหวัดลพบุรี, จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดขอนแก่น จังหวัดละกลุ่ม กลุ่มละ 6 คน รวมเป็น 18 คน และการสังเกตของผู้วิจัยต่อบทบาทของประเทศอาเซียน ตั้งแต่ปี 2564-2567 รวม 4 ประเทศ ได้แก่ ประเทศ บรูไน, กัมพูชา, อินโดนีเซีย และ สปป.ลาว ทั้งนี้กระบวนการวิจัยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน

4) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การดำเนินการตามโครงการวิจัยดังกล่าว เน้นการศึกษาวิเคราะห์และการมีส่วนร่วมทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัย รายงานการประชุมที่เกี่ยวข้อง การประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) การจัดเวทีประชุมในระดับชาติและนานาชาติ ส่วนการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลนั้นเน้นวิธีการแสวงหาความรู้ จากการตั้งประเด็นหลักในการศึกษาความสัมพันธ์ และการจัดการทางพระพุทธศาสนา โดยดำเนินการและใช้เครื่องมือที่สำคัญ

ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การศึกษาเชิงเอกสาร (Documentary Research) และการศึกษาภาคสนามเป็นหลัก ดังนั้นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แนวทางในการสัมภาษณ์ แบบมีโครงสร้าง (Content interview), การสนทนากลุ่ม (Focus Group) และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม ในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นด้วยตนเอง ตามกรอบที่ได้รับจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5) การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

ใช้การรวบรวมข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) แบบการวิจัยเอกสาร ได้แก่ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง การสนทนากลุ่มและ การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม

การรวมข้อมูลแบบสามเส้า เป็นวิธีการเพิ่มความน่าเชื่อถือ (Credibility) และความแม่นยำ (Validity) ของการค้นคว้าวิจัย ความน่าเชื่อถือ หมายถึง ความเชื่อใจ (Trustworthiness) และความเชื่อในการศึกษา ความแม่นยำสะท้อนหรือประเมินแนวคิดหรือความคิดที่เป็นการสืบสวนโดยวิธีการหรือแหล่งข้อมูลหลายอย่างในการวิจัยเชิงคุณภาพความเข้าใจอย่างครอบคลุมของปรากฏการณ์ (Patton, 1999)

การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยมีผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 9 คน (Key Informants) ได้แก่ ผู้นำประเทศ นักการเมือง นักวิชาการ นักสื่อสารมวลชน ทั้งในและต่างประเทศ โดยคำถามในการสัมภาษณ์ประกอบด้วย 1) ปัจจัยสภาพแวดล้อม 2) ปัจจัยด้านส่วนตัวและ 3) ปัจจัยด้านเนื้อหาของงาน เช่น ความชัดเจนในตำแหน่งหน้าที่การงาน

การสนทนากลุ่ม (Focus Group) 3 กลุ่ม กลุ่มละ 6 คน จำนวน 18 คน ของนักศึกษาโครงการทวิปริญญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ใน 3 จังหวัด คือ จังหวัดลพบุรี, ศรีสะเกษ และ

ขอนแก่น ประกอบด้วยคำถามกลุ่มละ 2-3 ข้อ ซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญนี้เป็นนักศึกษาที่ผ่านการศึกษาและมีองค์ความรู้ในด้านการบริหารและการจัดการองค์การ

การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมของผู้วิจัยในบทบาทและประสิทธิผลของการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองของผู้นำประเทศประธานอาเซียน 4 ประเทศ ได้แก่ ประเทศบรูไน, กัมพูชา, อินโดนีเซีย และ สปป.ลาว และ ประเทศไทย ในฐานะประเทศสมาชิกกลุ่มประเทศอาเซียน นักการเมือง ระดับรัฐมนตรีของประเทศ คู่เจรจาของประเทศอาเซียน เช่น ประเทศจีน ญี่ปุ่น ประเทศผู้นำกลุ่มประเทศมหาอำนาจตะวันตก ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา และ บทบาทขององค์การสหประชาชาติ

6) การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ตามกรอบแนวคิดในการวิจัย กรอบตัวแปรอิสระ ได้แก่ บทบาทประเทศไทย กรอบตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพในการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา ทำการแบ่งบทบาทของประเทศไทยออกเป็น 3 ระดับ คือ พอใช้ ดี และดีมาก ตัวแปรตามก็แบ่ง 3 ระดับ คือ พอใช้ ดี และดีมาก การตีความคือ ถ้าระดับของ 2 ตัวแปรเท่ากันก็แปลว่าส่งผลต่อกัน ถ้าบทบาทมากกว่าประสิทธิภาพก็แปลว่าไม่ส่งผล ถ้าประสิทธิภาพมากกว่าก็แปลว่าส่งผลกระทบบ และส่งผลลัพท์ด้วย ยิ่งกว่านั้นยังได้นำฉันทมติ 5 ข้อ เป็นแนวทางในการวัดประสิทธิภาพว่าสามารถดำเนินการบรรลุผลได้ก็ข้ออย่างเป็นรูปธรรม

7) การนำเสนอผลการศึกษาวิจัย

การนำเสนอข้อมูลจะอยู่ในลักษณะการพรรณนาความ (Descriptive Presentation) การบรรยายถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา เพื่อนำทฤษฎีเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะแนวพหุนิยมที่มอบคุณค่าให้กับกลุ่มผลประโยชน์ในสังคม และในเรื่องการแบ่งปันอำนาจของกลุ่มผลประโยชน์ทั้งใหญ่ เล็ก ในสังคม โดยใช้การเจรจาเพื่อลดความขัดแย้งเป็นประการสำคัญ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 ศึกษาบทบาทของประเทศไทยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา ผลการวิจัยพบว่า บทบาทตามสิทธิและบทบาทตามความคาดหวังของประเทศไทย ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้งในประเทศเมียนมา ทั้งด้านการช่วยเหลือ ด้านมนุษยธรรม และด้านการลดความขัดแย้งและหาทางเจรจาเพื่อความปรองดองในประเทศเมียนมา ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเมียนมานั้นมีความซับซ้อนและมีอิทธิพลต่อกันอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่มีความขัดแย้งทางการเมืองเกิดขึ้นในเมียนมา ประเทศไทยในฐานะเพื่อนบ้านที่มีพรมแดนติดกันและมีความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ยาวนาน จึงมีบทบาทสำคัญในการจัดการความขัดแย้ง บทบาทของประเทศไทยในการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในเมียนมาเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและท้าทาย ผลการวิจัยต่าง ๆ แสดงให้เห็นทั้งโอกาสและอุปสรรคที่ไทยต้องเผชิญเพื่อให้การมีส่วนร่วมของไทยมีประสิทธิภาพมากขึ้น จำเป็นต้องมีการประเมินสถานการณ์อย่างต่อเนื่อง และปรับเปลี่ยนนโยบายให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป (Jaskyte & Dressler, 2005)

ผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 ศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของประเทศไทย กับกลุ่มประเทศอาเซียน และประเทศอาเซียน+6 ที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา ผลการวิจัยพบว่า บทบาทของกลุ่มประเทศอาเซียน ตามสิทธิ และตามความคาดหวัง และค่านิยมตามบรรทัดฐานสังคมนานาชาติ ต้องการเพิ่มความกดดันรัฐบาลทหาร แต่ไม่สามารถดำเนินการได้เท่าที่ควร จึงเปลี่ยนเป็นการเจรจา

แบบไม่เป็นทางการ ซึ่งเกิดประสิทธิผลมากกว่ากลุ่มประเทศอาเซียน+6 ที่มีบทบาทมากที่สุดคือ ประเทศจีน สำหรับการเกิดประสิทธิผลด้วยการสนับสนุนประเทศสมาชิกอาเซียน ซึ่งรวมถึงการสนับสนุนรัฐบาลทหารเมียนมาด้วย บทบาทของประเทศไทย อาเซียน และอาเซียน+6 มีความสำคัญต่อการจัดการความขัดแย้งในเมียนมา แต่การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งนี้เป็นเรื่องที่ซับซ้อนและต้องใช้เวลา การแก้ไขปัญหาอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย และการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเจรจาและการปรองดอง

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 บทบาทตามสิทธิ และบทบาทตามความคาดหวังของประเทศไทย ส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา ซึ่งสอดคล้องกับ Steinberg (2021) พบว่า ส่งผลต่อประสิทธิผลในการจัดการความขัดแย้งในประเทศเมียนมา ทั้งนี้เป็นเพราะแนวทางนโยบายสาธารณะแบบพหุนิยม หมายถึงการจัดสรรคุณค่าและทรัพยากรให้กับกลุ่มผลประโยชน์หรือกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในประเทศเมียนมา อย่างทั่วถึง ผู้มีอำนาจต้องแบ่งปันอำนาจให้กับกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ เพื่อลดความขัดแย้ง (Galtung, 1990) ด้วยการเจรจาพูดคุยกับผู้นำที่มีอำนาจกับผู้นำกลุ่มต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของทุกฝ่ายในประเทศเมียนมา ซึ่งถ้าความขัดแย้งในประเทศเมียนมา ได้รับการจัดการไปในทิศทางที่ดีขึ้น (Yutthaworakool, 2017) จะส่งผลดีต่อประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ประเทศไทย ประเทศจีน และประเทศอื่น ๆ ที่มีพรมแดนติดต่อกับประเทศเมียนมา ก็จะได้รับผลการจัดการบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยบริเวณชายแดนได้ด้วย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 บทบาทตามสิทธิ หมายถึง บทบาทของประธานอาเซียน ตามวาระมีหน้าที่ในการแก้ไขปัญหาของประเทศสมาชิก และบทบาทตามความคาดหวัง หมายถึง บทบาทของประเทศที่ไม่ได้มีหน้าที่ตามวาระ แต่เป็นประเทศที่ได้รับความไว้วางใจจากประเทศเมียนมา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พันเอก ลัชณาการ คุณยศยิ่ง (Khunyotying, 2018) เนื่องจากมีลักษณะการบริหารประเทศใกล้เคียงกัน เพื่อให้ส่งผลต่อประสิทธิผลในการจัดการความขัดแย้งในประเทศเมียนมา (Tanchai, 2020) เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองที่ก่อให้เกิดความรุนแรงระหว่างกลุ่มต่างภายในประเทศเมียนมา โดยที่อาเซียนมีฉันทามติ 5 ข้อ เพื่อนำไปสู่ความปรองดอง และลดความขัดแย้งลง ซึ่งผู้นำรัฐบาลของประเทศเมียนมาไม่ยอมรับฉันทามตินี้ เนื่องด้วยประเทศอาเซียนบางประเทศต้องการกดดันประเทศเมียนมา เหมือนกับประเทศตะวันตกที่คว่ำบาตรประเทศเมียนมา (Kenton & Penn, 2009) โดยประเทศไทย ได้จัดการประชุมแบบไม่เป็นทางการเพื่อให้ผู้แทนประเทศต่าง ๆ ในอาเซียนได้มาพูดคุยกับแบบฉันทามติ 5 ข้อ ทำให้ประเทศเมียนมา ผ่อนคลายท่าทีลงจนนำไปสู่การปล่อยตัวนางออง ซาน ซู จี จากเรือนจำไปกักตัวที่บ้านพักในช่วงปี 2024

สรุปผล

บทบาทประเทศไทยส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา ประเทศสมาชิกอาเซียน ไม่ส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา บทบาทของประเทศไทย อาเซียน+6 คือ ประเทศจีน ส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศเมียนมา

ตารางที่ 1 ตารางบทบาทผู้ให้ข้อมูลสำคัญผลการวิเคราะห์สามเส้า

ลำดับ	ประเทศ/องค์กร	บทบาท		หมายเหตุ
		ตามสิทธิ์	ตามความ คาดหวัง	
1	ไทย	✓	✓	ประเทศเป็นสมาชิกอาเซียนต้องสนับสนุนประธานอาเซียน แต่ไม่ได้กดดันรัฐบาลเมียนมา แต่เสนอให้มีการพูดคุยกัน แบบไม่เป็นทางการเพื่อหาแนวทางในการลดความขัดแย้ง
2	อินโดนีเซีย	✓		เข้าร่วมประชุมการพูดคุยกันแบบไม่เป็นทางการเพื่อหาแนวทางในการลดความขัดแย้ง
3	UN	✓		กดดันประเทศไทยให้กดดันให้คว่ำบาตรรัฐบาลเมียนมา
4	สหรัฐอเมริกา	✓		กดดันประเทศไทยให้กดดันให้คว่ำบาตรรัฐบาลเมียนมา และสนับสนุนทางการเมืองกับชนกลุ่มน้อยในเมียนมา (กะเหรี่ยง)
5	จีน	✓	✓	ช่วยเหลือชนกลุ่มน้อยให้ปราบปรามชนกลุ่มน้อยในเมียนมา 3 กลุ่ม เพื่อทำลายธุรกิจผิดกฎหมายในรัฐฉานตอนเหนือ จนสามารถช่วยเหลือเหยื่อจากแก๊งค์อาชญากรรมข้ามชาติ (แก๊งค์คอลเซ็นเตอร์) จนเป็นผลสำเร็จ
6	ญี่ปุ่น		✓	จัดประชุมชนกลุ่มน้อยเพื่อหาแนวทางลดความขัดแย้งในเมียนมาอย่างไม่เป็นทางการ
7	เมียนมา (ผู้นำรัฐบาล)	✓		ผ่อนคลายความแข็งกร้าวลงจากการให้ตัวแทนรัฐบาลไทย เข้าพบผู้นำการเมืองของเมียนมา ตามฉันทมติของอาเซียน
8	เมียนมา (ผู้นำการเมือง)		✓	ยินยอมให้ตัวแทนรัฐบาลไทยเข้าพบตามฉันทมติของอาเซียน
9	เลขาธิการอาเซียน	✓		จัดประชุมนัดพิเศษ โดยได้ฉันทมติ 5 ข้อ จากสมาชิกอาเซียน
10	บรูไน	✓		ประธานอาเซียนปี 2021
11	กัมพูชา	✓		ประธานอาเซียนปี 2022

ตารางที่ 2 ตารางประสิทธิผลของประเทศไทย, สมาชิกอาเซียนในการจัดการตามนโยบายพหุนิยมและอาเซียน+6

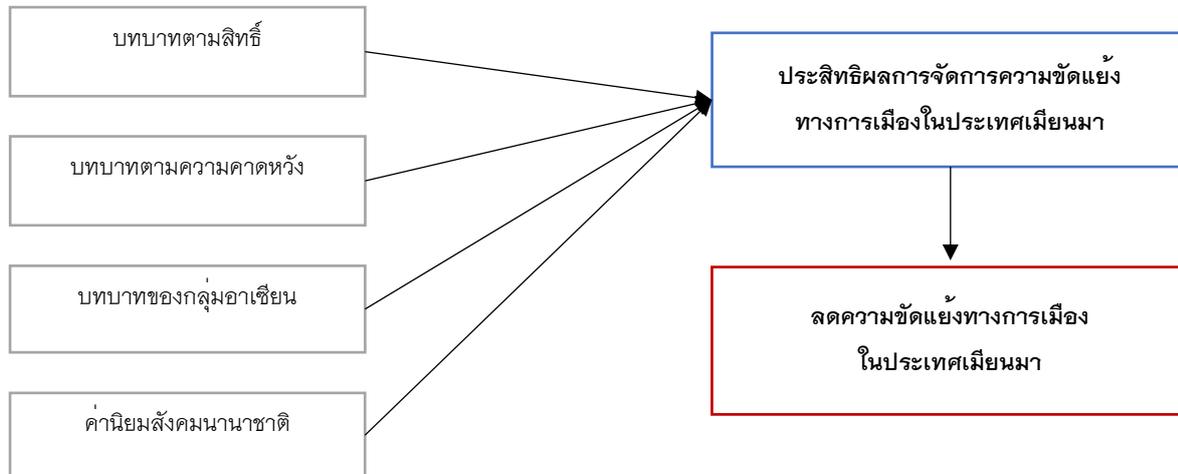
ลำดับ	ประเทศ	รายการประสิทธิผลด้านต่างๆ				หมายเหตุ
		คุณค่า	ทรัพยากร	แบ่งปันอำนาจ	เจรจา	
1	ไทย	✓	✓	✓	✓	ให้การช่วยเหลือตามหลักมนุษยชน และได้เข้าพบผู้นำทางการเมืองของประเทศเมียนมา ในสมัยรัฐบาลนายกเศรษฐา ทวีสิน
2	อินโดนีเซีย				✓	เข้าร่วมประชุมแบบไม่เป็นทางการ
3	จีน	✓	✓	✓	✓	ช่วยเหลือชนกลุ่มน้อยในเมียนมา (จีนเทา), เพิ่มอำนาจชนกลุ่มน้อย
4	เมียนมา (ผู้นำรัฐบาล)			✓	✓	ยินยอมให้รมต.ต่างประเทศไทยในรัฐบาลนายกพล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา เข้าพบผู้นำการเมืองของเมียนมาเป็นครั้งแรก
5	เมียนมา (ผู้นำ การเมือง)			✓	✓	ให้รมต.ต่างประเทศไทยในรัฐบาลนายกพล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชาได้เข้าพบเป็นครั้งแรก
6	เลขาธิการ อาเซียน				✓	จัดประชุมนัดพิเศษ โดยได้ฉันทามติ 5 ข้อ จากสมาชิกอาเซียน
7	บรูไน					ประธานอาเซียนปี 2021
8	กัมพูชา					ประธานอาเซียนปี 2022
9	ญี่ปุ่น				✓	ประชุมแบบไม่เป็นทางการกับชนกลุ่มน้อยเพื่อหาการยุติในข้อขัดแย้ง ในกรุงเทพฯ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้
ควรให้มีการศึกษาการตัดสินใจเชิงนโยบายกรณีศึกษาความขัดแย้งในประเทศเมียนมา ของประเทศที่เป็นประธานอาเซียน ตลอดจนมีการศึกษาการช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมของประเทศสมาชิกอาเซียน ที่ประสบภัยจากธรรมชาติและการสู้รบอย่างเป็นรูปธรรม

องค์ความรู้ใหม่

เมื่อเกิดความขัดแย้งในองค์การ สามารถนำปรัชญาของนโยบายสาธารณะแบบพหุนิยม (Pluralism) มาใช้ โดยนำความเชื่อว่า สังคมมีกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ และรัฐบาลหรือฝ่ายบริหารจะสามารถสร้างสมดุลให้กลุ่มผลประโยชน์เหล่านี้ ในรูปแบบบูรณาการให้อยู่ในกรอบเดียวกันได้ โดยมีมุมมองทางการเมืองที่เป็นการจัดสรรค่านิยม (Values) และทรัพยากรและมีความคิดเกี่ยวกับการมีตัวแทน (Representativeness) ของกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ และเมื่ความเชื่อว่า ผลประโยชน์ต่าง ๆ สามารถนำมาใช้ในการกำหนดนโยบายต่อไป ตลอดจนนำไปสู่การสร้างแนวทางร่วมกันของกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ โดยการกำหนดนโยบายสาธารณะในมุมมองแบบพหุนิยม

References

- Attamana, S.T. (1997). *Public administration* (3rd ed.). Thammasat University.
- Bateman, T. S., & Organ, D. W. (1983). Job satisfaction and the good soldier: The relationship between affect and employee citizenship. *Academic and Management Journal*, 26, 587–595. <http://dx.doi.org/10.2307/255908>
- Broom, L., & Selznick, P. (1963). *Sociology: A text with adapted readings* (3rd ed.). Harper & Row.
- Dahl, R.A. (1967). *Pluralist democracy in the United States: Conflict and consent* (2nd ed.). Rand McNally & Co.
- Galtung, J. (1990). Cultural violence. *Journal of Peace Research*, 27(3), 291–305. <https://www.galtung-institut.de/wp-content/uploads/2015/12/Cultural-Violence-Galtung.pdf>
- Gibson, L. J., Ashby, M. F., Schajer, G. S., & Robertson, C. I. (1982). *The mechanics of two-dimensional cellular materials*. In Proceedings of the Royal Society of London. Series A, Mathematical and Physical Sciences, 382(1782), 25–42. <http://www.jstor.org/stable/2397267>
- Hoy, W. K., & Miskel, C. G. (1991). *Educational administration, theory, research and practice*. McGraw-Hill.

- Jandaeng, B., Kosolkittiampond, S., & Kenaphoom, S. (2019). Factors affecting drug risk behavior of secondary school students in the boundary area of the Mekong basin. *Journal of Yala Rajabhat University*, 14(3), 425–432. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/yru_human/article/view/175134
- Jaskyte, K., & Dressler, W. W. (2005). Organizational culture and innovation in nonprofit human service organizations. *Administration in Social Work*, 29(2), 23–41. https://doi.org/10.1300/J147v29n02_03
- Kenton, B., & Penn, S. (2009). *Change, conflict and community*. Routledge.
- Khunytotyping, S. (2018). *Guidelines for determining Thailand's strategy on security impacts caused by conflicts Wa ethnic minority group (United Wa State Party: UWSP)*. National Defense College.
- Lindblom, C. E. (1968). *The policy-making process*. Prentice-Hall.
- Patton, M. Q. (1999). Enhancing the quality and credibility of qualitative analysis. *Health Services Research*, 34, 1189–1208
- Potipanya, K. (2016). *Innovation capability affecting organization success to development of an accounting firm model in Thailand for the ASEAN economic community*[Master's thesis, Rajamangala University of Technology Thanyaburi]. <http://www.repository.rmutt.ac.th/dspace/handle/123456789/3062>
- Prasanratkit, W. (2016). *Transnational organized crime in Thailand: Mode, degree, severity and solutions*. High-Level Justice Administration Executive Course (B.Y.S.), Judicial Training Institute, Thailand.
- Rojanapithayakorn, C. (2021). *The 2021 coup in Myanmar and the rise of the drug problem in Thailand*[Independent study, Chulalongkorn University]. <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/7900>
- Seashore, S. E., & Yuchtman, E. (1967). Factorial analysis of organizational performance. *Administrative Science Quarterly*, 12(3), 377–395. <https://doi.org/10.2307/2391311>
- Steers, R.M. (1977). *Organizational effectiveness: A behavioral view*. Goodyear.
- Steinberg, D.I. (2021). *The military in Burma/Myanmar on the longevity of Tatmadaw rule and influence*. Cambridge University Press.
-

- Tanchai, W. (2020). National reconciliation. *Journal of the King Prajadhipok's Institute*, 10(1), 1–21.
- The International Crisis Group. (2022, Jan 12). *Myanmar's coup shakes up its ethnic conflicts*.
<https://www.crisisgroup.org/sites/default/files/319-myanmar-coup-ethnic-conflicts.pdf>
- Thompson, J.D., & Tuden, A. (1959). "Strategies, structures, and processes of organizational decision-making" in Thompson, J.D., et al., (eds.), *Comparative studies in administration*, The University of Pittsburgh Press.
- Ua-amnoey, J. (2013). Inequality and injustice in the judicial process. In A. Ratanawaraha (Ed.), *Inequality and injustice access to Thailand's basic resources and services* (pp. 349), Chulalongkorn University.
- Yutthaworakool, S. (2017). The politics of Buddhist nationalism in Myanmar: History, legitimacy and democratic transition. *Journal of Social Sciences*, 47(2), 133–148.
http://www.library.polsci.chula.ac.th/journal2_issue/122/
- Zammuto, R.F. (1982). *Assessing organizational effectiveness: Systems change, adaptation and strategy*. Suny Press.